

[Justitsministeren]

gere afgørelser, for selv med en inkorporering vil man jo, efter at man har gennemløbet det danske retssystem, stadig væk kunne klage til Europarådets organer, og deres behandling vil være lige lang. Jeg tvivler på, at der vil blive en sådan ændring i de tider, vi har og kender til, som man forventer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 48:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af retsplejelovens regler om tredjeinstansbevilling.

Af Leif Hermann (SF) m.fl.
(Fremsat 13/1 89).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling**Justitsministeren (H. P. Clausen):**

Det forslag, som SF har fremsat, går ud på, at kompetencen til at meddele tredjeinstansbevillinger i straffesager overføres fra Justitsministeriet til Den Særlige Klageret.

I bemærkningerne til forslaget vil man se, at der henvises til en artikel skrevet af landsrets-sagfører Ernest Hartwig. Det er en absolut interessant og læseværdig artikel, men jeg mener ikke, den kan danne grundlag for beslutninger på det område, vi her bevæger os ind på.

Jeg skal gerne medgive, at der ud fra rent principielle synspunkter måske nok kan rejses spørgsmål om, hvorvidt adgangen til at meddele tredjeinstansbevillinger burde ligge hos Justitsministeriet. Men nu skal vi jo ikke slå hi-

nanden i hovedet med gamle citater fra jurister. Forslagsstillerne har brugt Ernest Hartwig; jeg kunne fremdrage en tidligere højesteretspræsident, Jørgen Trolle, som et sted har skrevet – det er i Ugeskrift for Retsvæsen – at principper ikke er alt. Vi må også på dette område tage andre hensyn i betragtning og bl.a. se på konsekvenserne af den foreslåede overførelse af kompetence.

Hvis vi ser på tallene, blev der i 1988 indgivet godt 180 ansøgninger om tredjeinstansbevillinger. I øjeblikket behandler Den Særlige Klageret ca. 80 sager om året, og det er hovedsagelig genoptagelsessager.

Hvis Klageretten nu også skal tage stilling til ansøgninger om tredjeinstansbevilling, vil det betyde en voldsom udvidelse og forøgelse af rettens arbejdsområde. Det er en 3-4-dobling af sagstallet, der bliver tale om i Den Særlige Klageret, og det vil betyde – og det er Ernest Hartwig jo også inde på – at Klageretten skal arbejde i mindst tre afdelinger, hver på 5 medlemmer plus den fornødne sekretariatsbistand.

Der vil altså reelt være tale om at oprette en ny myndighed, og det er et spørgsmål, om tiden er til det. Det er i hvert fald ikke den linje, vi i den situation, vi økonomisk er i, ellers følger. Det vil koste penge, det vil kræve personale, det vil give anledning til koordinationsproblemer osv. Og så vil det indebære en ikke ubetydelig forlængelse af sagsbehandlingstiden – med de konsekvenser, det får for de tiltalte og for de domfældte i form af usikkerhed, og hvad dertil hører.

Retsplejerådet har tidligere, i 1973, frarådet en løsning af den type, som her nævnes. Når hertil kommer, at alle er enige om – og sådan forstår jeg også forslagsstillerens bemærkninger – at der ikke kan rejses generel kritik af Justitsministeriets administration af de gældende regler, så finder jeg ikke grundlag for at foretage ændringer af det omfang, som foreslås i forslaget.

Jeg vil også med en vis forsigtighed i stemmen tilføje, at det vel også kan have visse fordele, at det er en parlamentarisk ansvarlig minister, der kan meddele tredjeinstansbevillinger.

Jeg vil derfor slutte med at citere, som jeg gjorde det for et øjeblik siden, tidligere højesteretspræsident Trolle. Han siger: Der vil nemt blive tale om en art millimeterprinciprigtighed, der ligesom søsteren, millimeterretfærdighed,